

Για την Σοφία

Η Σοφία Παπασωτηρίου έζησε τα παιδικά της χρόνια στη Μήλο αλλά μετά το 1962 εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη. Ως φοιτήτρια, αρχικά, και από το 1983 και μετά ως μέλος Δ.Ε.Π. του Τμήματος Αρχιτεκτόνων, λέκτορας και αργότερα επίκουρη καθηγήτρια, υιοθέτησε και υιοθετήθηκε από την πόλη μας προσφέροντας δραστηριότητες και υπηρεσίες εντός και εκτός της ακαδημαϊκής κοινότητας. Το επιστημονικό ενδιαφέρον της, πέρα από το λίγο αλλά επιλεγμένο αρχιτεκτονικό της έργο, ήταν και παρέμεινε στραμμένο στη διερεύνηση του περιβάλλοντος ως συνάρτηση φυσικής και ψυχικής υγείας. Αυτό υπήρξε και το θέμα των Μεταπτυχιακών Σπουδών της στο Πανεπιστήμιο του Surrey («Θεραπευτικό περιβάλλον», 1975) και της διδακτορικής της διατριβής στο Α.Π.Θ. («Αρχιτεκτονική και ιδρυματική πρακτική», 1983). Το αντικείμενο αυτό μοιραία την οδήγησε σε ευρύτερα θέματα κοινωνικής κριτικής και παρέμβασης, ευδιάκριτα διαχεόμενα μέσα στο εκπαιδευτικό της έργο καθώς και στις αρχιτεκτονικές εφαρμογές που, ανιδιοτελώς πάντα, αναλάμβανε και υλοποιούσε.

Η Σοφία, όπως την γνωρίσαμε και την ζήσαμε όσοι ήμασταν αρκετά τυχεροί γι' αυτό, δεν υπήρξε απλώς μία συνεπής καθηγήτρια και καλή συνάδελφος. Ήταν πάντα το άτομο που ενέπνεε εμπιστοσύνη, αναλάμβανε ευθύνες, παραστεκόταν σε προβλήματα και κυρίως αγωνιζόταν για μια καλύτερη εκπαίδευση και κοινωνία. Μαχόταν πάντα σεμνά, επίμονα και με αξιοπρέπεια.

Οι παλιοί καθηγητές της, οι συνάδελφοί της, οι φοιτητές που την γνώρισαν και ολόκληρη η πανεπιστημιακή κοινότητα θα νοιώσουν την απουσία της. Για τους φίλους της όμως η απουσία αυτή θα αφήσει ένα κενό στη ζωή τους.

Οι συνάδελφοί της